

Алеко Константинов

Разни хора, разни идеали IV

– С този инат ти още мно-ого патки ще пасеш...

– За какъв инат приказваш бе, чичо?

– Как за какъв инат бе, синко. Ами че не се ли сещаш, не се ли виждаш на кой хал си стигнал. На теб ли остана света да оправяш бре, чедо. Защо не се свестиш и ти един ден, па да издухаш този вятър от главата си, па да тръгнеш и ти наред с хората. Я погледай твоите връстници: всички на работа са наредени, и парици си спастриха, и къщици си издигнаха, а пък ти!... Я се виж на какво си заприличал: с трън да потършиш, няма какво да заденеш. За малък ли се мислиш, не виждаш ли, че си обрасъл с брадище. Времето не чака, синко: кога пари ще печелиш, та и ти кол да забиеш, и ти къща да завъртиш. Политика къща не храни...

– Че и цигулар къща не храни, чичо, ама без цигулари не може...

– Ти все с твоите зевзеклици – затуй си толкова прокопсал... Аз гледам да го направя човек...

– Направи ме, чичо, направи ме човек по-скоро...

– Слушай, ти не се шегувай, не се подигравай с мене, аз ти говоря сериозно. Чувай брей, момче, свести се, догде е време, защото ще се каш сетне, ама ще бъде късно вече. Ти за какво се мислиш, за много умен ли се мислиш, санким, та си взел хората да оправяш. – Чунким си оправил себе си, та...

– Е добре, научи ме какво да правя.

– Как какво да правиш! Прави каквото правят хората: свий си опашката, па си налягай парцалите... Какво се кикотиш, не е ли тъй?

– ...Ха-ха-ха... Ами ако нямам опашка бе, чичо... хо-хо-хо...

– Смей се ти, смей се, ще дойде време да плачеш.

– Я дойде, я кой знай...

– Ти чувай какво ти казвам аз, запомни го хубаво, па сетне пак ще приказваме. С гюрултия гърло се не пълни. Защо и ти да не влезеш в болшинството като другите?

– Е че как да вляза бе, чичо, като не ме приемат...

– Подигравай се ти още... Не те приемат зер, не те приемат, защото си прощръклял, защото си башибозук... (Смей се ти колкото обичаш.) Я покротувай една-две годинки, та виж няма ли да те приемат. Защо се обаждаш, защо не си мълчиш; теб какво ти влиза в работата, че този бил подлец, па оня бил крадец, па Бяла Слатина туй, па 17 ноемврий онуй, па султанско благоволение нам-що-си, па търговски договор нам-какво-си... Твоя работа ли е това? Криво-право, мълчи си. Преструвай се, че нищо не виждаш, и кога да е, хората ще те оценят, ще видят, че си

кротко момче, че си челяк за работа, ами как! Па спечелиш ли веднаж доверието – накриви си калпака: няма да усетиш даже как ще ти тръгне работата наред. Па да видиш тогава чест, да видиш почести... Сега, да се изискваше за това някакъв труд или някакъв кой знай какъв ум – хайде де; а пък то нищо бре, чедо, нищичко не се изисква: стига ти само да си посвиеш опашчицата и да гледаш на всичко през пръсти. Ама ще речеш: безобразия се вършат; нека се вършат, теб какво ти е? Мъ-тълчи си, па си гледай кефа. Защото и да дрънкаш – все едно, няма да оправих света. Не е ли тъй?... Е защо тогава да дразниш и да се смразяваш със силните хора? Аз се чудя как ти досега не си разбрал тази философия! Ти видял ли си досега някого да прокопса с опозиция, а? И как не ти омръзна бре, синко, що чудо си изхабил... и за какво! За вятър...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация:

Вестник „Знаме“, III, бр. 13 от 19 април 1897 г.

Фейлетонът е намерен между ръкописите на Алеко Константинов и е публикуван след смъртта му.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3712>]